

Anavi Ádám

Megszámoltak és megszámoztak

betetoválták karodba számod
ki nem törlődik soha onnan
nemcsak bőrödön magadban hordod mint a
kémény füstjéből orrodba csapott
édeskés szagát égő anyádnak

Nem téged –
a maguk népét bélyegezték meg
a pribékek
rajtuk marad a szégyen
talán
- ewig ewig –
ezer meg ezer évig

Sosem tudod meg - annyit nem élhetsz –
mit téptek-zúztak össze tebenned
micsoda rontás dúl idegedben
mit öriztek meg s mit adnak tovább
abbol a gének –
lányod fiad dédunokád
romladékony és túlérzékeny
idegzetében
mikor búvik elő a romlás
ez csak a tiéd
szörnyü kiváltság
belülről bomlaszt a tetováltság

Bőröd alá bújt beléd szívódott
a sírba viszed
magaddal - hiszed - a számod
leányod karján
unokád szeme tükrén nem jelenik meg
nyelvük nem jár rá
ki nem ejti a szájuk
mintha anyuk nagyanyjuk
sohase viselte volna
mintha
mintha nem is lett volna

Ne hadd hogy az idő szétporlassza előlük –
oltsd be a számod gyermekednek

még idejében
nap mint nap fond be tudatába
örököltesd vele a számod
tőle tudja meg unokád is
- ha nem teszed: fülébe sugják kajánul mások –
unokád láncán tanulja dédunokád hogy
megszámozott volt apja anyjának anyja
ösének öse
ö is számodnak örököse
s ö is lesz még valaki öse
s tovább-továbbra adva végül
maradjon számod

a legmagasabb örökségül –
legyen egy újabb késői rontás
ellen a számod védőoltás
vörösen égő örökmécses
gyermeknek névadó ünnepén
jegyezzétek a nevük mellé
viseljék majd mint ritka érmet
fessétek tartós pergamenre
- nemesi címer –
örizzétek aranykeretben
s az esküvői sátor alatt
ruhádba varrva behímezve
az emlékezés szomorú dísze
legyen a számod
s az ifjú pár nevével egybe
foglalják be a szent szövegbe
s mikor kimondják a számod
a násznép
egy lélegzetnyit némán állva
emlékezzék a gázhalálra –
fogadják be a Jiszgadalba
minden Kaddisba századiglani unokád is
kiáltsa be a nagyvilagba
minden időkben újra újra
rágondolva emlékezve
emlékezést örököltetve
de a büntevöket
üldözve s el nem feledve
soha

És dagad ...
meggyül a nemfelejtés
megsúlyosul

öngyulladó köszöntőmeg
kigyulás mégse essék benned
de véss magadnak
a régihez új törvénykövet:
a bosszú izzó kísértése
ne gerjessen lángot tebenned –
a megenyhülő fájdalommal
szunnyadjon el a jövendőben –
szivetekből a bosszú vágyát
az emlékezés mind kivesse –
idők múltán miértünk sehol
ne bünhödjék ártatlan egyse –

Poemul publicat în Anavi Ádám, *Szembesítés többedmagammal*. Kriterion Könyvkiadó, București 1988. Inițial a apărut în *Etika és kibernetika/ Etica și cibernetica*, poezii, București, Editura Kriterion, 1970.

Notă

Kaddish („Sfințit”), rugăciunea pentru morți scrisă în arameică, face parte din riturile de doliu în liturgia iudaică. Cei îndoliați spun Kaddish, un imn de slavă adus lui Dumnezeu, pentru a arăta că, în pofida pierderii, ei continuă să-l preamărească. Primul vers începe cu cuvântul *Iskadal* (*Itkadal*): *Iskadal veitkaddaș Sh'mei raba* (Preamărit și sfințit să fie Numele tău).